

poolt, nii et leel tühja wälja pääle läis, kus ta enam kahju ei teinud, ega teisi hooned põlema ei süüdanud.

Ka oma inimesed heinamaalt jõudsid wiimaks siina. Jaan oli kõige esimene olnud, kes tuld nägi ja kobe arwas, et see nende oma kodu on. Ei wõinud keegi enam parata.

Kolme tunni pärast oli elutuba puhtaks maha põlenud. Muud ei wõinud teha, kui aga suitsid riismed ära kustutada selle weega, mis kaewust sai, kust wesi warsti otsa lõppes. Asjad kanti kõil rehetappa, luhu ja rahwas ise pidwad elama minema, kuni uus maja walmis saaks.

Hommil jõudis kätte, ja kõil oliwad wäga kurwad selle õnnetuse pärast. Ometi ei olnud õnnetus nii suur kui ta esite otsa näitas. Kõige suurem kahju oleks olnud, kui raha, ja rahapaberid ja muud paberid oleksid sisse jäänud. Aga Tiiu oli need kõil wälja toonud. Suure tänuga wõttis peremees Tiiu läest kinni ja ei leidnud sõnu temale küllalt oma hääd meelt üles tunnistada. Peremehe hakkas tema kaela ümber ja andis talle suud. Mõlemad nimetasid teda oma rõõmus koguni oma elu-päästjaks, sest tema'p see oli, kes esite tule ja sellega hädaohu oli ära näinud ja Jüri ja Mari üles aratanud, kui weel õige aeg oli.

Päew oli jälle kätte jõudnud, ja kui kõil kusstutatud oli, läksid heinalised jälle heinamaale. Üks Jaan jäi kodu emale ja Tiinu abiks rehetuba nii seadma, et saad sees wõis elada. Nõale sai kambriis — sest ta rehetool oli kaks kamnert kõrwas, kus töölised elasid — ase üles tehtud, kus ta wõis oma haige jalaga olla.

Kui kõil korras oli, kutsus Jüri peremehe, Jaani ja Tiiu oma juure kambriisse. Kui need tema ees seisid, ütles tema:

„Armsad lapsed, Jaan ja Tiiu! Alles eisel päewal tulite te minu juure ja tunnistasite, et teie teine teist armastama olete hakanud. Mina ei olnud südamest mitte selle wasta, et teist paar peaks saama, aga mul oli natuke teine nõu oma pojaga. Aga täna õõse olen näinud, misjugune tubli inimene Tiiu on, ehk küll ma teda ka enne seks pidasin.

Oma elust ei hooli ta, kui ta teist wõib aidata. Mind ennast, mu naist ja wara on ta tulesst wälja toonud. Sina, Tiiu, ära kanna mu pääle wiba, et ma eila sahe wabel olin. Täna pean ma enesele auuks, kui mul misjugune tubli minija saab. Kui teil, lapsed, midagi selle wastu ei ole, siis saage teine teise omaks elu otsani!”

Nende sõnadega pani ta Jaani ja Tiiu käed kokku, õnnistas neid eesiseiwaks eluks. Sedajama tegi ta peremehe. Rõõm oli suur ja Tiiu Jaani ei teadnud, kas see unes wõi ilmsi sündis. Tiiu ütles aga, et see, mis tema olla teinud, ei olla rääkimise wäärti. Wana Jaak oli rõõmu pärast nagu iseenesest ära, kui kuulis, mis toa juures oli sündinud.

Põlenud elumaja oli tulekassasse ülesse wõetud. Et tuli kogemata ilma kellegi süüta oli tõusnud, siis tajuti, kui asi oli läbi katsutatud, Jürile kahju ära; nõnda ei olnud kahju mitte suur.

Veel seltsamal suwel ehitati uus ja weel lujam maja wana asemele. Kui maja sisse õnnistati, peet ka ühes — Jaani ja Tiiu pulmad rõõmsal wiisil ära.

Et Jüri jalg sest soadik üleüldse wigaseks jäi, andis ta perepidamise mõne aasta pärast poja kätte. Nüüd on üll juba Jüri ja Mari ja ka Jaak mulla all magamas, aga Jaan ja Tiiu elawad priiskeste ja peawad mõistlikult kohta. Ka on neil juba kaks poega ja üks tütar, kes kauniste kosuwad.

Minu jutt on aga otsas, ja soowin sellega kõigile terwist.

K. A. Hermann.

Lõpusõna lugejale.

Armsad Kalulise Kalendri lugejad! Juba wiiet aastat astun mina oma juttude läbi Kalendri sees Teie ette. Mõningagi sõna olen Teile selles ajas rääkinud. Kas kõil igapähe meele pärast olnud, seda